

Popotni dnevnik – Romunija, 6.–12. september 2015

NASLEDNJA POSTAJA : Romunija – Targoviste

V nedeljo, 6. 9. 2015, se začneja drugo srečanje projekta Erasmus+ Art Nouveau – Art Renouveau. Tokrat bodo dijake s Škotske, Nemčije, Francije, Slovenije in Bolgarije gostili njihovi vrstniki iz Romunije. Z letalom smo se z Brnika najprej odpravili v Beograd in čez dve uri smo že leteli proti Bukarešti. Na nas je čakala skupina iz Francije, ki je bila, tako kot mi, sestavljena iz samih deklet. Radovedni pogledi, mešanje francoščine in slovenščine ter sklepanje novih poznanstev se je pričelo že na avtobusu, ko smo se z letališča peljali do približno 80 kilometrov oddaljenega Targovista, kjer bomo preživeli teden dni v spoznavanju romunske kulture in umetnosti (s poudarkom na secesijskem obdobju), njihove zgodovine in

tradicije, predvsem pa v odkrivanju njihovega načina življenja in deljenju izkušenj z vrstniki z različnih evropskih dežel. Gostitelji so nas pospremili domov, nam razkazali okolico in predstavili romunsko kulturo. Opazila sem veliko podobnosti, pa tudi kar nekaj razlik. Družina, pri kateri bom preživela ta teden, se je zelo trudila za moje udobje. Kljub temu da starši ne znajo angleško, jih to ne ovira pri komunikaciji. Tudi s kretnjami se da sporazumevati. Polna vtisov sem se zvečer ulegla v posteljo in pomislila na prihajajočih šest dni. Koliko novih ljudi bom spoznala, koliko romunskih besed se bom naučila ... Poleg tega pa se bomo jutri osredotočili na temo našega projekta: art nouveau – art renouveau. Umetnostni stil je močno zaznamoval pročelja nekaterih stavb v mestu, motive, vzete predvsem iz narave, pa lahko občudujemo tudi na vratih, oknih in ograjah. Različne delavnice nam bodo dale možnost izraziti naše ideje in kreativnost. Le kaj bo prinesel jutrišnji dan ...

(Špela Potočnik, 4. a)

Ponedeljek, 7.9.2015

Čeprav smo v Romunijo prispeli že včeraj, smo nedeljo preživeli predvsem tako, da smo se spoznavali z našimi gostitelji in njihovimi družinami. Tako smo danes začeli z našim odkrivanjem secesije v Romuniji. Po krepkem zajtku, s katerim smo se pripravili na prihajajoči dan, smo se zbrali na naši gostiteljski šoli. Tam smo po uvodnem nagovoru profesorice, ki vodi romunsko skupino v projektu, zavihali rokave. Po kratkem video posnetku smo preko predavanja romunskega arhitekta spoznali oblike umetnosti, razloge in smeri razvoja umetnosti Art Nouveau v Romuniji ter si pogledali nekaj slik, ki so prikazovale primere secesije v Bukarešti in Targovistu.

Po kratkem odmoru smo se odpravili na sprehod po mestu, kjer smo v praksi preverili tisto, kar smo videli in slišali na predavanju. Tako smo naš ogled začeli pri mestni hiši z nastrešno vremensko vetrnico v obliki kita, ga nadaljevali z ogledom dveh zasebnih hiš z

izjemnimi secesijskimi elementi, kot so ograje, okna, nastreški in vhodna vrata, nato s sprehodom po nekdanji osrednji trgovski ulici, polni hiš z elementi iz obravnavanega obdobja, do muzeja. Tam smo prepoznavali prepletanje različnih slogov in vplivov različnih dežel, saj je Romunija zaradi svoje specifične vloge – osamosvojili so se namreč leta 1877 po dolgem obdobju turške nadoblasti) – konec 19. stoletja iskala in oblikovala svoj nacionalni slog. Ogled smo nadaljevali mimo pošte v romunskem stilu do meščanskih vil secesijskega sloga. Tam smo lahko videli kako sodobne prenove in "izboljšave", kot so zamenjava strehe, vzdava plastičnih oken, namestitev izolacije na secesijsko fasado ali vsaj klimatske naprave idr., uničujejo nekdanje arhitekturne bisere.

Ogled smo zaključili z obiskom restavracije, kjer smo se spet napolnili z več kot potrebno energijo. Po dobrem kosilu smo se odpravili proti šoli, kjer so nas že čakale deavnice. Tako smo v popoldanskih urah ustvarjali broške iz fimo mase, krasili kozarce v tehniki paper-masheja, slikali na keramične krožnike, vezli tradicionalne romunske motive in izdelovali ljubke, zanimive in presenetljive izdelke z našimi spretnimi rokami. Hkrati smo se urili v znanju tujih jezikov, saj smo se ob delu sporazumevali v šestih različnih jezikih. Ustvarjalen dan smo zaključili s prijetnim druženjem s sovrstniki.

(Manca Karčnik, 4. a)

Kakšen utrip pa smo začutili na gostiteljski šoli?

Čeprav sta si Slovenija in Romunija v mnogo stvareh različni, sta si Škofijska klasična gimnazija in Coleguil National Constantin Cantacuzino v Targovistu na mnogih področjih podobni. Alexandra (dekle, ki me je gostilo) mi je povedala, da pouk začnejo v septembru in ga končajo v juniju. Začenjajo ob osmih zjutraj, nato pa sledi 6 ali 7 ur pouka. Ena šolska ura traja 50 minut, odmori pa 10 minut. Ocene se vrstijo od 1 do 10. Enko dobiš, če prepisuješ, 2-4 je za malo manj pridne (oz. kot je Alexandra rekla "is for the stupid"), 5 je meja za pozitivno oceno, 6-8 so dobre ocene in 9-10 za odličnjake. V šoli nimajo kosila, zato morajo hrano prinesiti s seboj. V sami zgradbi je tudi osnovna šola, tako da je vseh učencev okrog 1200. Večina dijakov pripada pravoslavni veri, katoličani pa so v manjšini. Sama zgradba na prvi pogled name ni naredila posebnega vtisa. Videti je kot vsaka druga javna zgradba. Naša gimnazija jo vsekakor prekaša s svojo klasičnostjo, čeprav učilnice niso tako zelo drugačne kot na naši šoli. Zaradi notranje opreme in lepo okrašenih sten je v šoli čutiti domač in prijeten občutek, ki človeka privabi.

(Lučka Lucija Žagar, 4. č)

Torek, 8. september 2015

Danes je bil dan, ki smo se ga vsi po malem veselili, saj je bil na programu obisk glavnega mesta Romunije, Bukarešte. Do prestolnice smo šli z avtobusom, saj je od Targovista oddaljena okoli 80 kilometrov. Prestolnica ima več prebivalcev kot naša Slovenija, tako da smo do centra mesta potrebovali kar dve uri vožnje in najprej smo si ogledali eno najbolj znanih znamenitosti Bukarešte, parlamentarno palačo.

Zgrajena v času vladavine komunizma predstavlja mogočen spomenik propadli zapuščini takratnega predsednika Nikolaja Chauscescuja. Druga največja parlamentarna zgradba na svetu (takoj za ameriškim Pentagonom) je na prvi pogled čudovita. Ogromni beli stebri, nadstropje za nadstropjem in že sama velikost stavbe so impresivni. Tudi notranjost se baha z razkošjem, dragocenim marmorjem, pozlato, čudovitimi rezbarijami, preprogami in zavesami, ki tehtajo celo pol tone. Na prvi pogled je videti res lepo.

Potem pa izveš, kaj vse stoji za lepo fasado. Izveš, koliko domov in cerkva so porušili, koliko ljudi je noč in dan garalo pod budnim očesom Chauscescuja, kolikokrat so morali podreti in spet na novo zgraditi posamezne elemente stavbe,

ker "velikemu vodji" danes niso bili več tako všeč kot včeraj, ko jih je naročil. Predvsem pa ves blišč nekako zbledi, ko izveš, da je polovica sob v tej glumurozni stavbi praznih, neuporabljenih in da so samo dodatna številka na računu za vzdrževanje tako velikanske stavbe. Še zadnji ironični podatek je, da je komunistični voditelj to gromozansko stavbo imenoval Ljudska hiša oz. hiša za ljudstvo. Seveda ni bila zgrajena za preproste ljudi. Bila je zgrajena na plečih tisoče premalo plačanih in lačnih delavcev, danes pa je vzdrževana s strani davkopllačevalcev. Če pa pustimo politiko ob strani, je to zanimiv arhitekturni dosežek in stavba, ki ti ostane v spominu.

Po ogledu smo se odpravili v staro mestno jedro. Skozi okna avtobusa smo lahko videli ogromno parkov, zanimivih stavb in skulptur. Vožnji je sledil kratek sprehod do restavracije, okrašene v secesijskem stilu, kjer smo imeli kosilo. Po kosilu smo si ogledali še ortodoksko cerkev iz 18. stoletja, ki je bila je polna zanimivih fresk in ikon. Imeli smo še nekaj prostega časa, v katerem smo nakupili spominke.

Sedaj pa se vračamo v Targoviste k svojim gostiteljem, polni vtisov in prizorov iz Bukarešte, ki so ji med obema vojnoma rekli kar "petit Paris" oz. Pariz v malem ali vzhodni Pariz.

(Nina Katarina Štular, 2. b)

Sreda, 9. september 2015

Ekskurzija v Sinajo, kjer smo si ogledali grad Peles in dvorec Pelisor s secesijskim okrasjem in notranjo opremo.

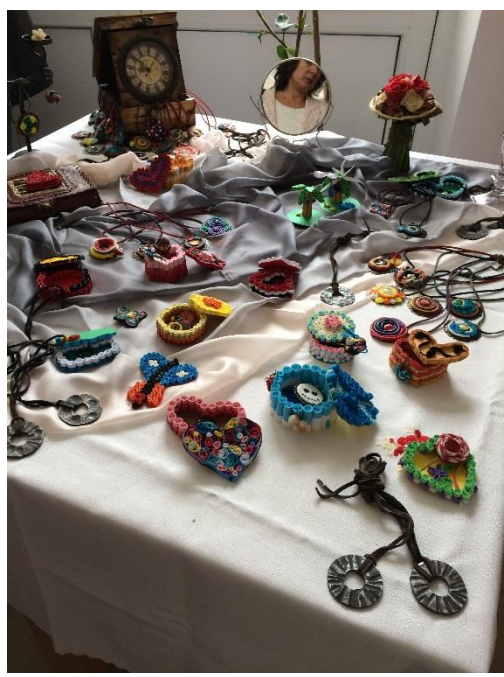
Četrtek, 10. september 2015

Ustvarjanje v številnih delavnicah: nakit iz fimo mase, papier-mache, slikanje na keramične krožnike, vezenje, slikanje na steklo, okraševanje pisanic z voskom, oblikovanje kovanega železa ...

Petek, 11. september 2015

Sprejem pri županu Targovista, ogled Nacionalnega muzeja, zaključna razstava in slovesnost ter poslovilna večerja s tradicionalnimi bolgarskimi plesi.

Sobota, 12. september 2015

Še zadnji pozdravi našim gostiteljem v Targovistu, potem pa se vračamo preko Bukarešte in Beograda v Ljubljano. Kaj torej reči za konec? Kakšni so moji vtisi zadnjih dni?

Torej, Romunija – država na vzhodu Balkana, država ob Črnem morju. O njej poznamo številne stereotipe, nekateri so se izkazali za resnične, drugi ne. Zagotovo je ta država s precej prebivalci – 20 milijonov (od tega jih ima Ni tako hudo, kot si ljudje radi predstavljamo, dovolj srednjeevropsko pa spet ni. Konjskih vpreg, vozov, potepuških psov, slabih cest in zanemarjenih naselij je dovolj, najdejo pa se tudi urejena mestna jedra in spodobne restavracije.

Ulice, ljudje, tamkajšnje navade ter manire so tipično "balkanske". Ljudem se nikamor ne mudi, avtobus ustavi tudi tam, kjer ni postaje (pot rahlo spominja na film Ko to tamo pjeva), vozniki upoštevajo samo temeljne CPP (ali pa še teh ne) in troblja v avtu ne počiva. Čeprav je njihov družbeni standard neprimerno manjši, pijača in hrana ni toliko cenejša kot pri nas, cene bencina pa so enake.

Vrstnike iz drugih dežel bi po državah razdelila nekako takole: Romuni – ljudje, ki bi cel dan preživel v lokalu ob kavi in pogovoru; Bolgari – zadržani, očitno se v lastni družbi precej zabavajo, ob srečanju z drugimi pa se precej umirijo in pridno odgovarjajo na zastavljena vprašanja; Nemci – razvajeni otroci sodobnega sveta, ki ne preživijo 5 minut brez svojega telefona in sladke pijače; Francozi – družabni, prijetni ljudje za sproščen pogovor, niso vsiljivi ali prav posebno opazni; Škoti – precej introvertirani, ponavadi se držijo zase, pogovarjajo se le ob inciativi koga drugega.

Bralcem popotnega dnevnika priporočam Romunijo kot destinacijo za krajši dopust, odsvetujem pa daljše bivanje.

P. S. Če se v Romunijo odpravljate z avtomobilom, pred odhodom sklenite dobro zavarovanje.

(Nika Podakar, 2. c)